

altsåa enige i, at det forholdes sig, som jeg har sagt.

Nellemann: Jeg vil blot tillade mig at gjøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til det Punkt, vi oftere ere vendte tilbage til, nemlig om det Forvarlige i at sætte en vis Frist, efter hvis Udlob præscriptive Love skulle komme til Anvendelse. Jeg tror med den ærede Minister, at der ikke er Noget til Ginder derfor, og at det eneste Hensyn, der her bliver at tage, er det, at man ikke sætter Fristen saa kort, at der dert kan indeholdes nogen Ubillighed. Det Punkt, jeg særlig vilde tillade mig at oplyse, er blot dette, at naar vi undersøge, naar vi overhovedet i vor Lovgivning fik en saadan Bestemmelse ind som den, der indeholdes i 5—14—4, om at Gjældsbreve kunne præscriberes i 20 Aar, saa træffe vi det mærkelige Tilfælde, at netop denne første Bestemmelse om Præscription betjente sig af den Fremgangsmaade at sætte en Frist. Vi træffe nemlig første Gang i vor Lovgivning en saadan Bestemmelse i en Recess af Christian den 4de fra 1615, og der staaer Bestemmelsen formuleret saaledes, at alle Gjældsbreve, som ere ældre end 20 Aar, regnet fra 1606, skulle være døde og magtesløse. Det er, om man vil, et Curiosum, men jeg vilde dog henlede Opmærksomheden paa, at altsåa den Lovbestemmelse, der i vor Ret først indførte Præscription af Gjældsbreve, valgte ikke den Fremgangsmaade at lade 20 Aar hengaae fra den Tid, Loven traadte i Kraft, men satte en Termin, som i dette Tilfælde var 10 Aar. Forøvrigt vil jeg tilføie, at den Udtalelse af Drsted, som den ærede Finanzminister sigtede til, finder netop meget godt Anvendelse her. Drsted siger nemlig, at Hovedregelen er den, at i Almindelighed kan en Lov, der indfører en Præscriptionsfrist, ikke have tilbagevirkende Kraft, men at der kan være Grunde til at gjøre Undtagelser. Paa dette Sted taler Drsted ganske i Almindelighed om Love, der fastsætte en saadan Præscriptionstermin, ogsaa om dem, der fastsætte en meget kort Termin. Taler man saaledes om Sagen, maa man altsåa sige, at i nogle Tilfælde er det ikke rigtigt

at gjøre det, nemlig naar Præscriptionsfristen er meget kort, 1, 2, 3, 5 Aar; men naar man paa den anden Side har med en saa lang Præscriptionsfrist at gjøre, som her foreligger, nemlig 20 Aar, er det baade billigt og hensigtsmæssigt, at man ved at føre Loven ind i Lovet sætter en kortere Termin.

Ordf: De interessante Forhandlinger der idag have fundet Sted om dette Lovudkast, have noksom godtgjort, af hvor stor Betydning det er for alle Gærene af Statsforfættninger, og hvor forskellige Meninger der kan være om forskellige Punkter deri. Jeg skal derfor tillade mig at foreslaae, at denne Sags Behandling afbrydes, og at Sagen overgives til et Udvalg, formeentlig bestaaende af 5 Medlemmer.

Formanden: Meningen af det ærede Medlems Forslag er vel, at Forhandlingen nu skal afbrydes for at kunne fortsættes igjen, naar et Udvalg har afgivet sin Betænkning, i Overensstemmelse med hvad der ifølge Landstingets Forretningsorden kan finde Sted?

Ordf: Ja.

Formanden: Det er saaledes nu dette Forslag om en Afbrydelse af Sagens 2den Behandling og Nedsættelse af et Udvalg paa 5 Medlemmer, der er under Forhandling. Jeg skal spørge, om Noget ønskes Ordet herom (Ophold). Da dette ikke er Tilfældet, vil jeg sætte det nævnte Forslag under Afstemning.

Forslaget om Standsning af 2den Behandling og Nedsættelse af et Udvalg paa 5 Medlemmer vedtoges ved denne med 30 Stemmer imod 6.

Formanden: Valget af Medlemmerne til det Udvalg, som saaledes er besluttet nedsat, skal komme paa Dagsordenen for det følgende Møde.

Med Hensyn til den saaledes standsede 2den Behandling af Sagen har jeg iøvrigt for Fremtidens Skyld ikke tilbageholdt den Be-